

Boegbeelden groene sector

Branchevereniging VHG verzamelt 'boegbeelden': mensen die een bijzondere betekenis hebben (gehad) voor de groene sector. Door hun beroep, ervaring, expertise, visie of speciale activiteiten leveren ze een belangrijke bijdrage aan de waarde van groen in onze maatschappij. Door deze mensen te portretteren in VHG Magazine, kan de branche kennis nemen van hun inzichten en ideeën. We hopen dat deze verhalen inspireren om concreet invulling te geven aan het thema 'groen maakt gelukkig'. In dit nummer vertelt beeldhouwer Fred Geven over zijn liefde voor het bos en de zee en de materialen die hij daar vindt om kunstwerken van te maken.

Beeldhouwer Fred Geven:

“Ik wil heel dicht bij de natuur zijn”

Hij is een man van het bos en de zee. Zowel tussen de bomen als op het strand voelt hij zich bijzonder goed op zijn gemak. Beeldhouwer Fred Geven weet niet beter of hij is al zijn leven lang bezig om spullen uit de natuur te verzamelen. Hieruit groeit in zijn atelier zijn eigen 'bos'. Een wereld die hij graag met anderen deelt.

Tekst: Annemieke Bos
Fotografie: Cornelia de Jong

Het bos en de zee. Dat zijn de biotopen waar Geven zich thuis voelt. “Ze zijn heel tegengesteld. De zee vind ik mooi omdat die zo onbereikbaar is. Dat is voor mij heel rustgevend. Het bos is dichtbij en vertrouwd. Daar ging ik als kind al met mijn familie naartoe. Het is niet alleen wat je daar ziet, maar ook wat je ruikt en hoort. De stilte, het ruisen van de bomen, de vogels, daar kan ik allemaal heel erg van genieten. Ik vind er heel veel troost en bevestiging van wat ik graag wil zien en meemaken. Ik betrap me er regelmatig op dat ik tegen de vogels praat. Laatst kwam ik een reekalfje tegen. Die was net zo verbaasd als ik. Ook daar ging ik tegen praten, om er maar zo dicht mogelijk bij te zijn.” Hoe graag hij ook dicht bij de natuur is, Geven vindt zichzelf teveel een stadsmens om ook in het bos te gaan wonen. “Ik ben graag onder de mensen en heb de stad wel nodig. Gelukkig heb ik in de stadse omgeving van 's-Hertogenbosch een park in de buurt en ook het bos is dichtbij. Even de snelweg over en ik ben er. Je hebt hier ook Het Bossche Broek. Dat is een natuurgebied tegen de stadswal aan. Dat is echt fantastisch. Je ziet zo voor je hoe het een paar honderd jaar geleden moet zijn geweest om op je paard de stad te benaderen. Er staan reeën te grazen met de Sint Jan op de achtergrond. Dat is heel speciaal. Dat hebben gelukkig ook heel veel mensen in de gaten. Ik heb daar behoefte aan,

Mijn groenplek

Dat is het bos van landgoed De Pettelaar dicht bij mijn huis in 's-Hertogenbosch. De combinatie van de natuur en de invloeden van de mens vind ik daar spannend. Een andere plek is landgoed Haanwijk, vlak bij Sint-Michielsgestel. Daar loopt een mooi oud dijkje door het bos. Ik ga ook graag naar de rivier bij Zaltbommel. De zekerheid dat die stroom altijd maar doorgaat, dat geeft mij rust. Buiten Nederland houd ik van Ierland en de Ardennen om de stilte, de ruimte en de verrassing achter elke bocht. Soms is het fijn om alleen in de natuur te zijn, maar als je dat kunt delen met anderen, geniet je dubbel.

om het te delen met anderen, zodat zij er ook van genieten.”

Op heel kleine schaal

Geen twijfel mogelijk: groen maakt deze kunstenaar heel gelukkig. “Ik heb op heel veel momenten in mijn leven rust en geluk gevonden als ik naar buiten ging. Dat heb ik al heel vroeg ontdekt. Tussentijds vergat ik dat geluk nog wel eens omdat ik dan te druk was met andere dingen. Als ik het dan weer herontdekte, begreep ik niet hoe ik het had kunnen vergeten. Ik heb een hele tijd gehad dat ik ging voor het allermooiste natuurschoon. Ik ben vaak naar Ierland geweest. Tijdens die reizen heb ik veel getekend en foto's gemaakt. Dat zit allemaal in mijn hoofd. Het is een bron waar ik nog steeds uit kan putten. De laatste jaren heb ik ontdekt dat je ook dichtbij en

op heel kleine schaal het geluk en de schoonheid van de natuur kunt vinden. Ik heb geleerd om in het bos het geluid van de snelweg 'uit te zetten'. Ik maak me zorgen over de toekomst van de natuur in Nederland. Het is heel spijtig dat onze regering de natuur naar de achtergrond heeft geschoven. Ik hoop dat het tij gekeerd wordt.”

Verbazing

Als kind was Geven al veel buiten te vinden. Hij groeide op in Eindhoven, waar zijn vader een stukje van de tuin voor hem vrijmaakte waar hij kon doen wat hij wilde. “Ik maakte diepe kuilen om te kijken of ik bij het grondwater kon komen. Ook ving ik torren en hommels en stookte graag een vuurtje.” Met zijn vader bezocht hij een klein natuurmuseum in Eindhoven,

Fred Geven

Fred Geven (1961) werd geboren in Eindhoven. Al op zijn vierde experimenteerde hij met zand en water en fabriceerde zijn eerste 'maaksels' van klei en houten blokken. Hij volgde de richting Illustratie aan de kunstacademie en voerde tal van tekenopdrachten uit voor organisaties die zich bezighouden met natuur, milieu en landbouw. In 1997 maakt hij zijn eerste beeldhouwwerken. Eerst vooral dieren, later beelden die gaan over leven en dood, verwondering en verdriet. Sinds 2001 is hij vooral bezig met hout en steeds meer gefascineerd voor het leven dat ontstaat, groeit, sterft en weer opgaat in nieuw leven. Zoals hij zelf schrijft is hij 'eigenlijk nog net zo bezig als die jongen van vier'.

www.fredgeven.nl

> “Ik zie veel tuinen die helemaal geplaveid zijn en dan denk ik ‘och mensen, zet er toch alsjeblieft wat planten in’.”

het 'Vogeltjesmuseum'. Daar raakte hij onder de indruk van de prachtige diorama's met vele opgezette vogels. Vanuit het museum trok hij veelvuldig mee de natuur in met een natuurclub. “Dat heeft me gevormd, daar was ik echt gelukkig. School vond ik niet zo geweldig, maar in het weekend bloeide ik helemaal op in de natuur. Niet alleen het gezelschap van de andere natuurliefhebbers gaf plezier, vooral ook wat je allemaal ziet, de verbazing over de diversiteit. Dat heb ik nog steeds. Ik kan me nog steeds verbazen hoe het toch allemaal kan groeien en bestaan. Sinds twee jaar heb ik een moestuin. Daar ondervind je aan den lijve hoe het is om met je handen in de grond te zitten en dingen echt te zien groeien. De kracht van de natuur is mooi, het is iets waar we maar weinig invloed op hebben. Daar gaat voor mij een soort van geruststelling van uit. Het is prima dat wij slechts een klein schakeltje in het grote geheel zijn. De mens probeert boven de natuur te staan, maar in feite zijn we maar heel klein en gaan we er uiteindelijk weer in op.”

Verzamelaar

Op zijn tochten over het strand en door

het bos verzamelt Geven al zolang hij zich kan herinneren mooie 'vondsten': schelpen, aangespoelde botten, stukken hout. De natuur en alles wat hij daarin aantreft stimuleerde hem om beelden te gaan maken. “Ik ben opgeleid als illustrator. Op de kunstacademie heb ik pas echt goed leren kijken. Ik heb veel getekend en geschilderd, vaak met elementen uit de natuur als thema. Gaandeweg kreeg ik meer en meer de behoefte om dingen te maken die je kunt vasthouden, waar je omheen kunt lopen. Ik besloot beelden van hout te gaan maken, een fantastisch materiaal. Ik kwam in contact met andere beeldhouwers, kreeg veel uitleg en ben aan het experimenteren geslagen. Nu is het beeldhouwen echt een stuk van mij geworden. De natuur speelt daarin de hoofdrol. Ik wil graag mijn liefde voor de natuur overbrengen en mijn verlangen uitdrukken om er dicht bij te zijn. Zo maak ik nu een serie waarbij ik mijn handen op het hout afbeeld, als teken dat ik de natuur vast wil houden, wil omhelzen. Ook wat ik meemaak weerspiegelt zich in mijn werk. Eigenlijk gaat mijn werk over mijn hele leven, het geluk van het krijgen van een kind, maar ook het verdriet om het verliezen

van mijn ouders en het ongeluk dat mijn zusje overkwam. Dat alles vind je terug in mijn beelden. In mijn atelier ben ik bezig om mijn eigen 'bos' te maken. Zo ervaar ik dat ook: ik blaas dood hout nieuw leven in. Geef het weer een ziel. Uiteindelijk zal het weer opgaan in de natuur.”

Hoop en groei

De ruige natuur van Ierland maakt Geven gelukkig, maar ook dichterbij huis is prachtige natuur te vinden, weet hij. “Op kleine schaal zie je soms mooie voorbeelden van hoe de natuur zich staande weet te houden.” Toch mag de mens daar wel wat meer aan bijdragen, vindt hij. “Twee dagen per week werk ik als postbezorger. Ik zie veel tuinen die helemaal geplaveid zijn en dan denk ik 'och mensen, zet er toch alsjeblieft wat planten in'. Ik maak er een sport van om mensen die wel wat van hun tuin maken, een schouderklopje te geven. Dat vind ik heel belangrijk. Het is sowieso belangrijk om het positief te houden, om niet te gaan mokken. Dat lukt niet altijd hoor, maar ik wil graag iets van hoop en groei laten zien.” ■